POHJOISMAAT SUPERVALTOJEN VÄLISSÄ

TAISTELKAA NYKYAJAN REVISIONISMIA VASTAAN

Pohjoismaiden marxilais-leniniläisten puolueiden ja järjestöjen ensimmäisen neuvottelukokouksen aineistoa

Tammikuu 1975

Julkaisija: Suomen Marxilais-Leniniläiset Ryhmät

Lukijalle

Suomen vasemmiston keskuudessa on valitettavan laajalle levinnyt sellainen virheellinen käsitys, että "Kiinan ja Neuvostoliiton välirikossa" olisi kysymys "toisaalta Neuvostoliiton ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen ja toisaalta Kiinan erimielisyyksistä". Tällainen erheellinen kuva ei vastaa missään mielessä vähääkään tosiasioita. Niin paljon kuin Neuvostoliitto ja sitä kannattavat puolueet pyrkivätkin tukeutumaan kommunistiseen fraseologiaan, ei niiden ideologian ja politiikan olemuksella ole silti enää mitään yhteistä marxismi-leninismin vallankumouksellisten periaatteiden kanssa. Kansainvälinen kommunistinen liike alkoi jakautua opportunistiseen ja vallankumoukselliseen siipeen sen jälkeen kun Hrustshev nousi valtaan Neuvostoliitossa ja alkoi revisioida marxismi-leninismiä. Tällä jaolla on selvästi maailmanlaajuinen luonne, ja sen historiallinen merkitys on yhtä suuri kuin vuosisadan alussa tapahtunut vanhan työväenliikkeen jakaantuminen sosialidemokraattiseen ja kommunistiseen suuntaan.

Kiinan ja Albanian puolueet ovat olleet revisionismin vastaisen taistelun kärjessä alusta saakka. Korean ja Vietnamin puolueet eivät nekään esimerkiksi osallistuneet vuoden -69 ns. maailmankongressiin Moskovassa. Aasiassa, jossa vallankumouksellisten taistelujen painopiste on ollut II maailmansodan jälkeisenä kautena, on kommunistisiksi itseään nimittävien puolueiden enemmistö ollut ja on päättäväisesti marxismi-leninismin vallankumouksellisten periaatteiden kannalla.

Ei ole mikään kumma, että kaikissa Euroopan vanhoissa kommunistisissa puolueissa pääsi revisionismi valtaan. Kapitalismin rauhanomaisen, kriisittömän kehityksen kausi, joka on vallinnut imperialismin emämaissa koko II maailmansodan jälkeisen ajan näihin päiviin asti, loi sille suotuisat edellytykset.

Kuitenkin myös kaikissa Euroopan maissa on syntynyt marxilais-leniniläisiä puolueita ja järjestöjä. Niiden määrällinen kannatus ei tosin ole vielä missään kovin suurta; ne ovat kaikki silti nopeasti kehittymässä.

Pohjoismaissa on vallankumouksellinen työväenliike ollut aikaisemmin selvästi vankinta Suomessa. Näin ei kuitenkaan enää ole. Kommunistinen liike pohjoismaissa on tällä hetkellä pisimmälle kehittynyt Norjassa ja Ruotsissa, vaikka se muuallakin on nousussa. Historian kulku on aina mutkittelevaa eikä koskaan suoraviivaista.

synnyn, kasvun ja joukkoihin juurtumisen pahin este. Sen jälkeen kun vanhat kommunistiset puolueet olivat rappeutuneet revisionistisiksi muodostui Suomeen muihin pohjoismaihin verrattuna huomattavasti suurempi marxilais-leniniläisen liikkeen syntymistä vaikeuttava este.

Ruotsin ja Norjan marxilais-leniniläiset liikkeet järjestäytyivät puolueiksi v. -73. Ne saivat saman vuoden vaaleissa molemmat 0.4 % äänistä. Tämä tuntuu ehkä täältä päin katsottuna melko vähäiseltä, koska Suomessa vasemmistolainen työväenliike on perinteisesti nauttinut verraten laajaa joukkokannatusta. Muissa pohjoismaissa on kuitenkin kommunististen ja sillä nimellä esiintyvien puolueiden joukkokannatus ollut aina suhteellisen vähäistä. Esim. Norjan "kommunistinen", so. revisionistinen, puolue ei saanut vuoden -73 vaaleissa yhtään enempää kannatusta kuin marxilais-leniniläisetkään. Sitä paitsi norjalaiset revisionistit tekivät viime vuonna päätöksen lakkauttaa oman puolueensa itsenäisenä järjestönä ja sulautua yhteen muiden vasemmistososialististen voimien kanssa uudeksi puolueeksi.

Joka tapauksessa norjalaisilla ja ruotsalaisilla kommunisteilla oli kaikki edellytykset järjestäytyä puolueeksi v. -73. He olivat suorittaneet perustavan luokkaerittelyn oman maansa olosuhteista, ja laatineet siltä pohjalta vallankumouksellisen strategian pääpiirteet. He kykenivät vastaamaan aatteellisesti ja poliittisesti kaikissa luokkataistelun ajankohtaisissa kysymyksissä porvariston ja työväenliikkeen opportunististen suuntien hyökkäyksiin. Anti-imperialistisessa liikkeessä ja samoin yleensä opiskelija- ja nuorisoliikkeessä marxisti-leninistit olivat saavuttaneet johtavan aseman. Ja mikä tärkeintä, toiminnan painopiste oli selvästi siirtynyt työpaikoille ja ay-liikkeeseen.

Marxilais-leniniläisen liikkeen syntymisessä, puolueen rakennustyössä ja juurtumisessa joukkoihin on pohjoismaissa ollut ja tulee varmasti olemaan suuria eroja. Suomen Marxilais-Leniniläiset Ryhmät (MLR) on vielä varsin nuori ja kokematon järjestö, joka kehityksensä tässä vaiheessa keskittyy lähinnä opintotyöhön sekä opportunismin aatteellis-poliittiseen arvosteluun. Työ aidon kommunistisen puolueen perustamiseksi maahamme muodostuu varmasti verraten vaikeaksi, monimutkaiseksi ja pitkäaikaiseksi tehtäväksi. Näillä näkymillä se vie varmasti useita vuosia, ehkä vuosikymmenen tai kauemminkin. Tosin paljon riippuu tässä suhteessa paitsi subjektiivisista ponnisteluistamme, niin myös muutoksista objektiivisissa edellytyksissä. Kansainvälisessä ja kotimaisessa luokkataistelutilanteessa saattaa tapahtua jo aivan lähiaikoina, itse asiassa koska tahansa hyvin jyrkkiä, yllättäviä ja suuria muutoksia. Sel-

laiset vaikuttaisivat tietysti välittömästi marxilais-leniniläisen liikkeen toimintaedellytyksiin ja -näkymiin maassamme.

Tammikuussa 1975 järjestetty pohjoismaiden marxilais-leniniläisten puolueiden ja järjestöjen ensimmäinen yhteinen neuvottelukokous on eräs osoitus marxilais-leniniläisen liikkeen voimistumisesta myös kehittyneissä kapitalistisissa maissa. Julkaisemme tässä vihkosessa kokouksen tiedonannon ja julkilausumat, jotka osallistuneet järjestöt hyväksyivät.

Erinomaisesti onnistunut neuvottelukokous osoitti sen, miten lämpimät ja läheiset pohjoismaiden marxilais-leniniläisten järjestöjen suhteet ovat ja miten suuressa määrin niiden poliittiset arviot ja kannanotot yhtenevät.

Kokous olisi tietenkin ollut helppo järjestää revisionistisesta liikkeestä tuttuun tapaan: "arvovaltaisin" järjestö pitää langat käsissään ja laatii asiakirjat, jotka kokous sitten hyväksyy vähin keskusteluin ja muutoksin. Mutta marxilais-leniniläiset tekevät eron revisionismiin ei vain ideologisesti ja poliittisesti, vaan myös järjestökäytännössään. Tämän osoitti myös pohjoismainen neuvottelukokous. Sitä valmisteltiin huolella verraten kauan ja jo ensimmäisten julkilausumaluonnosten pohjana oli runsas kirjallinen aineisto, jonka laatimiseen kaikki järjestöt olivat osallistuneet. Luonnoksia kehitettiin eri järjestöjen parannusehdotusten mukaan ja keskeisistä kysymyksistä käytiin useita alustavia keskusteluja. Myös itse neuvottelukokouksessa noudatettiin tiukasti demokraattisia periaatteita, kaikki järjestöt osallistuivat erittäin aktiivisesti materiaalin lopulliseen muokkaamiseen. Kaikki kuusi järjestöä saattoivat näin lyödä oman leimansa julkilausumiin. Kuvaavaa suurelle yksimielisyydelle onkin, että monimutkainen valmisteluprosesssi ei millään lailla vaikeuttanut päätöksentekoa, vaan päinvastoin rikastutti keskustelua ja toi runsaasti lisäpiirteitä päätöslauselmiin.

Korostettaessa pohjoismaiden marxilais-leniniläisten järjestöjen läheistä yhtenäisyyttä on tietenkin muistettava, että tilanne eri maissa on hyvin erilainen ja että myös marxilais-leniniläinen liike on eri maissa eri kehitysvaiheissa.

Eri maiden eri tilanteista ja liikkeiden eri kehitysasteesta johtuen järjestöillä on erilaisia tehtäviä välittömästi edessään ja niiden strategiassa ja taktiikassa on tietenkin siksi eroja. On itsestään selvä asia, että jokaisen järjestön on kehitettävä linjansa täysin itsenäisesti ja kannettava siitä vastuu. Pohjoismainen neuvottelukokous ei ole askel kohti jonkinlaista "pienois-internationaalea" eikä pohjoismaiden marxisti-leninistien tarkoituksena ole kehittää mitään epämarxilaista "isoveli—pikkuveli"-suhdetta. Neuvottelukokouksen

julkilausumat eivät muodosta mitään yhteistä toimintaohjelmaa eikä niillä pyritä tyrkyttämään sitä tai tätä politiikkaa osallistuneille järjestöille. Sisäpoliittisia kysymyksiä niissä kosketellaan melko vähän. Niiden tarkoituksena on tuoda julki arviot pohjoismaiden kansainvälisestä asemasta sekä nykyajan revisionismista, jotka kaikissa peruskysymyksissä ovat yhteisiä pohjoismaiden marxilais-leniniläisille järjestöille sekä korostaa sitä lämmintä, toverillista ja internationalistista suhdetta, joka vallitsee marxilais-leniniläisten puolueiden ja puoluetta rakentavien järjestöjen kesken.

Marxilais-Leniniläisten Ryhmien työvaliokunta

Tiedonanto pohjoismaiden marxilais-leniniläisten ensimmäisestä yhteisestä neuvottelukokouksesta

Tammikuussa pitivät pohjoismaiden marxilais-leniniläiset puolueet ja puoluetta rakentavat järjestöt ensimmäisen yhteisen kokouksensa. Kokoukseen osallistuivat seuraavat puolueet ja puoluetta rakentavat järjestöt kuudesta pohjoismaasta:

Kommunistinen Liitto Marxilais-Leniniläiset — Tanska
Suomen Marxilais-Leniniläiset Ryhmät
Oyggjaframi (m-l) — Färsaaret
Kommunistinen Yhtenäisyysliitto (m-l) — Islanti
Työläisten Kommunistinen Puolue (m-l) — Norja
Ruotsin Kommunistinen Puolue

Yhteenvetona kokous totesi, että marxilais-leniniläinen liike on nousussa Pohjolassa. Se on vahvistunut viime vuoden aikana kaikissa kokoukseen osallistuneissa kuudessa maassa ja työssä on saavutettu lukuisia hyviä tuloksia. Kokous osoitti, että siihen osallistuneiden kesken vallitsee lämmin, toverillinen ja luottavainen suhde. Erityisen ilahduttavaa oli voida toivottaa tervetulleeksi Kommunistinen Yhtenäisyysliitto (m-l). Tämän uuden Islannissa toimivan marxilais-leniniläisen järjestön perustava kokous on pidetty vuoden 1975 alussa.

Kokous hyväksyi julkilausuman kansainvälisestä tilanteesta Pohjolassa, sekä julkilausuman revisionismin vastaisesta taistelusta. Kaikki kuusi osanottajamaata asettuvat julkilausumien taakse.

POHJOLA SUPERVALTOJEN VÄLIALUEENA

Julkilausumassa pohjoismaiden marxilais-leniniläiset toteavat, että pohjoismaihin kohdistuu kasvava uhka molempien supervaltojen, USA:n ja Neuvostoliiton taholta.

Lännessä on USA:n imperialismin kädenjatke NATO, idässä on Varsovan liitto. Pohjoismaat ovat kahden supervallan välisellä taistelualueella. Supervaltojen välinen kilpailu ja taistelu vaikutusvallasta Euroopassa voivat ennemmin tai myöhemmin sytyttää uuden maailmansodan.

Supervallat harjoittavat pohjoismaiden vesillä sotilaallista toimintaa ja voimistavat laivastojaan. Ne harjoittavat ryöstökalastusta näissä vesissä sekä yrittävät painostustoimenpitein rajoittaa useiden maiden kansallista riippumattomuutta.

Marxilais-leniniläiset yrittävät mobilisoida pohjoismaiden kansoja puolustamaan oman maansa itsemääräämisoikeutta sekä itsemääräämisoikeuden myöntämistä Grönlannille ja Färsaarille.

VOIMISTAKAA TAISTELUA NYKYAJAN REVISIONISMIA VASTAAN

Julkilausumassa käsitellään Euroopan revisionististen puolueiden kokousta, jonka neuvostojohtajat ovat kutsuneet koolle Itä-Berliiniin tämän vuoden toukokuuksi. Tarkoituksena on mm. voimistaa "jännityksen lievenemisen propagoimista", jonka päämääränä on kätkeä Neuvostoliiton asevarustelu.

Vaikkakin pohjoismaiden revisionististen puolueiden taktiikka vaihtelee, yksi seikka on niille yhteinen. Tätä nykyä ne eivät enää esiinny vain oman maan työväenluokan sisällä olevina porvariston asiamiehinä, vaan niistä on tullut myös imperialistisen suurvallan pyrkimysten puolestapuhujia.

Revisionistisilla puolueilla ei ole kommunismin kanssa mitään muuta yhteistä kuin nimi. Sen sijaan todellista kommunistista liikettä edustavat nykyään uudet marxilais-leniniläiset puolueet sekä puoluetta rakentavat järjestöt, kuten pohjoismaiden neuvottelukokouksen osanottajat.

Yhteiseen kokoukseen valmistauduttiin pitkän aikaa sitä edeltänein neuvotteluin, joihin ottivat osaa kaikki kokoukseen osallistuvat puolueet ja järjestöt. Näiden neuvottelujen perusperiaatteena oli, että kaikilla on samat oikeudet ja että kukaan ei voi pakottaa toista omaksumaan omaa näkökantaansa. Tämän vuoksi ei myös koskaan ole ollut puhettakaan siitä, että jokin julkilausuma hyväksyttäisiin enemmistöpäätöksellä vähemmistöä vastaan. Sen sijaan keskustelut ovat johtaneet täydelliseen ja vapaaehtoiseen yksimielisyyteen kaikissa kohdin. Tämä todistaa, että todellinen kommunistinen liike Pohjolassa koostuu nyt puolueista ja järjestöistä, jotka sekä periaatteessa että käytännössä järjestävät keskinäiset kansainväliset suhteensa poliittisen yksimielisyyden ja tasa-arvon pohjalta. Tämä on jyrkkänä vastakohtana revisionististen puolueiden "vale"kommunisteille. Revisionistiset puolueet eivät ole itsenäisiä, vaan antavat

sosiali-imperialistien määrätä monen maan politiikasta Moskovassa sijaitsevasta keskuksesta käsin.

Pohjolan kommunististen puolueiden ja järjestöjen kansalliset työskentelyedellytykset ovat erilaiset ja ne omaavat kukin erilaisia kokemuksia. Ne muotoilevat politiikkansa kunkin yksittäisen maan erityisolosuhteiden pohjalta. Kokemuksemme kuitenkin on, että olemme lujasti yksimielisiä kaikista ratkaisevista periaatekysymyksistä. Meitä yhdistää halumme edustaa proletariaatin sekä työtätekevän kansan etuja ja me tuemme koko maailman kansojen taistelua imperialismia, monopolipääomaa, taantumusta ja opportunismia vastaan. Me olemme yhdistyneet yhteisen teoriamme, marxismi-leninismi-Mao Tsetungin ajattelun pohjalta ja yhdistämme tämän teorian kussakin maassa vallitseviin kansallisiin olosuhteisiin. Meitä yhdistävät pohjoismaiden kansojen yhteiset historialliset kokemukset sekä solidaarisuus, jota Pohjolan työtätekevät kansat ovat toisilleen osoittaneet kautta historian. Tällä vankalla perustalla haluamme myös tulevaisuudessa jatkaa keskinäisten suhteittemme ja yhteistyömme lujittamista.

ELÄKÖÖN KOMMUNISTINEN MAAILMANLIIKE!
ELÄKÖÖN PROLETAARINEN INTERNATIONALISMI!
ELÄKÖÖN POHJOISMAIDEN KOMMUNISTIEN JA KANSOJEN VÄLINEN YSTÄVYYS!

Pohjola supervaltojen välialueena

Julkilausuma kansainvälisestä tilanteesta

Pohjoismaiden marxilais-leniniläiset puolueet ja järjestöt ovat ensimmäisessä yhteisessä neuvottelukokouksessaan keskustelleet kansainvälisestä tilanteesta ja pohjoismaiden asemasta.

Pohjoismaat sekä niiden suhteet muuhun maailmaan eroavat monin tavoin toisistaan, mutta niillä on myös monia yhtäläisyyksiä. Kaikki pohjoismaat ovat pieniä kansakuntia maailmassa, jossa suuret imperialistiset vallat tavoittelevat maailmanherruutta, ja ne sijaitsevat kahden supervallan, USA:n ja Neuvostoliiton välisellä tulilinjalla.

Lännessä pohjoismaita vastassa on NATO, joka on USA:n imperialismin työkalu. Idässä on Neuvostoliitto rakentanut Varsovan liiton — sekin luonteeltaan selvästi aggressiivinen.

Kuolan niemimaalle — maittemme välittömään läheisyyteen — Neuvostoliitto on rakentanut maailman suurimman laivastotukikohdan.

Tämä merkitsee, että pohjoismaat ovat juuri kahden supervallan välisellä tulilinjalla.

Kolmannen maailman taistelun voimakas nousu on tämänhetkisen maailmantilanteen luonteenomainen piirre. Pohjoismaiden monopolipääoma osallistuu kolmannen maailman kansojen riistoon. Samaan aikaan kohdistuu itse pohjoismaihin uhka supervaltojen, ts. kolmannen maailman kansojen päävihollisen taholta. Tämä asettaa pohjoismaiden kansoille tehtävän taistella rinta rinnan kolmannen maailman kansojen kanssa supervaltoja vastaan, taistella oman maan hallitsevan luokan harjoittamaa kolmannen maailman riistoa vastaan, sekä myös voittaa itselleen itsenäisyys tai puolustaa omaa itsenäisyyttään.

Tilanne maailmassa ja myös Euroopassa kehittyy erittäin nopeasti. Historia on tuominnut imperialismin ja kapitalismin perikatoon ja kansat koko maailmassa ovat päättäneet ottaa tulevaisuutensa omiin käsiinsä. Mutta supervallat jatkavat valmistautumista

sotaan kansoja ja toisiaan vastaan. Euroopassa molemmat supervallat harjoittavat kiihtyvää asevarustelua. Tosiasiat osoittavat myös, ettei Pohjolakaan ole suinkaan mikään rauhallinen Euroopan kolkka.

Mutta kuvaan tulee mukaan useampiakin tekijöitä. EEC luo silmäyksiä myös pohjoismaihin ja laajentaa täällä markkinoitaan. Useimpien Länsi-Euroopan maiden talous on kaaostilassa. Työväenluokan lakkotaistelu voimistuu.

Kaikki tämä on myötävaikuttanut siihen, että pohjoismaiden marxilais-leniniläiset ovat kokoontuneet keskustelemaan tilanteesta. Katsomme, että harteillamme lepää raskas vastuu. Sillä vaikka järjestömme ovat vielä nuoria ja suhteellisen pieniä, on kehityksen suunta kuitenkin se, että pohjoismaiden marxilais-leniniläinen liike etenee voimakkaasti. Vastuumme on mm. siinä, että me — pohjoismaiden marxilais-leniniläiset — olemme ainoita puolueita ja puoluetta rakentavia järjestöjä, jotka johdonmukaisesti taistelevat **molempia** supervaltoja vastaan sekä jotka ovat päättäneet voittaa maalleen kansallisen itsenäisyyden (*) tai säilyttää sen.

Myös eri pohjoismaiden tilanteiden väliset erot ovat silmiinpistäviä. Fär-saaret ja Grönlanti ovat siirtomaan asemassa. Tanska, Norja ja Islanti ovat mukana NATO:ssa, ja Neuvostoliitto pitää Suomea etupiiriinsä kuuluvana.

Kun sitäpaitsi tilanne muuttuu nopeasti, on ratkaiseva merkitys sillä seikalla, että jokainen todellinen marxilais-leniniläinen järjestö itse laatii oman strategiansa ja taktiikkansa pohjaten sen oman maansa tilanteeseen. Jokainen marxilais-leniniläinen järjestö muotoilee täysin itsenäisesti oman politiikkansa.

Mutta tämä ei kuitenkaan estä meitä lausumasta yhteistä arviota tilanteesta, koska kaikissa pääkysymyksissä näkökantamme tilanteesta meidän osassamme maailmaa ovat samat.

Olemme myös sitä mieltä, että tilanne vaatii pohjoismaiden marxilais-leniniläisten sekä maittemme työväenluokan ja kansojen välisen yhteistyön lujittamista.

Esitämme tämän julkilausuman tarkoituksenamme tuoda julki yhteinen analyysimme ja osoittaa se perustavanlaatuinen yhtenäisyys, joka järjestöjemme välillä vallitsee tilanteesta meidän osassamme maailmaa, sekä korostaaksemme, että tilanne vaatii lujempaa taistelua.

(*) Fär-saaret ja Grönlanti eivät ole vielä saavuttaneet kansallista itsenäisyyttä, vaan ovat Tanskan siirtomaita. (toim. huom.)

USA JA NEUVOSTOLIITTO — KAKSI SUPERVALTAA

Toisesta maailmansodasta lähtien USA on ollut maailmantaantumuksen tukipylväs. USA:n imperialistit rakensivat uuskolonialistisen riistojärjestelmän Aasiaan, Afrikkaan ja latinalaiseen Amerikkaan, tukivat kaikkein taantumuksellisimpia voimia ja perustivat tukikohtia ympäri maailmaa. Myös Länsi-Eurooppa ja pohjoismaat (poikkeuksena Suomi) joutuivat USA:n imperialismin vaikutusvallan alle taloudellisesti ja poliittisesti, sekä Norja, Tanska, Islanti, Färsaaret ja Grönlanti myös sotilaallisesti.

Mutta sorto synnyttää vastarintaa ja USA:n imperialismi kärsi tappion ensin Kiinassa ja Koreassa ja nyt viimeksi Indokiinassa. Poliittisesti ei USA:han luoteta enää missään päin maailmaa. Sotilaallisesti USA:n imperialismi on kärsinyt lukuisia tappioita. Taloudellisissa ja raha-asioissa USA:n imperialismi kohtaa ylitsepääsemättömiä vaikeuksia. Historiallisesti katsottuna USA:n imperialismi on taantumassa. Tämä toteamus ei kuitenkaan sulje pois sitä, etteikö USA:n imperialismi pystyisi tilapäisesti palauttamaan asemiaan jossain määrin, eikä se liioin ole ristiriidassa sen tosiseikan kanssa, että USA:n imperialismi on vielä huomattavan iskukykyinen. Chilen esimerkki osoittaa, että se on edelleen täysin hallitseva supervalta latinalaisessa Amerikassa. Tämä pätee myös muilla alueilla maailmassa. Jotta USA:n imperialismi voidaan voittaa täysin, sitä vastaan on taisteltava loppuun asti.

USA:n imperialismin heikennyttyä kansojen voitokkaan taistelun tuloksena ovat maailman edistykselliset voimat kuitenkin kärsineet tappion eräällä toisella rintamalla.

Neuvostoliitto oli ensimmäinen sosialistinen maa. Työväenluokka ja sen kommunistinen puolue saavuttivat suuria voittoja Neuvostoliiton rakentamisessa edistyneeksi teollisuusvaltioksi ja Neuvostoliiton panos taistelussa Hitlerin fasismia vastaan oli merkitykseltään maailmanhistoriallinen. Toisen maailmansodan jälkeen Neuvostoliitto oli tärkein tuki taistelussa USA:n imperialismia vastaan.

Mutta Neuvostoliiton työväenluokan ei onnistunut pitää hallussaan valtaa valtion ja puolueen sisällä ja viedä vallankumousta eteenpäin yhteiskunnan ylärakenteen alalla. NKP(b) ei voinut pohjata aikaisempiin proletariaatin diktatuurista saatuihin kokemuksiin. Kommunistit eivät ymmärtäneet riittävän hyvin, mitä merkitsee luokkataistelun jatkuminen sosialismissa. Porvarillisen vastavallankumouksen vaara aliarvioitiin eikä oikeaa linjaa tätä mahdollisuutta vastaan taistelemiseksi kehitetty ajoissa. Vallalla oli huomattavia byrokraattisia tendenssejä. Ne antoivat valtiossa, ta-

louden piirissä ja puolueessa oleville porvarillisille kerroksille mahdollisuuden kehittyä uudeksi porvarilliseksi luokaksi, jolla on revisionistinen ideologia. Hrustshevin johdolla tämä luokka otti vallan itselleen. Se korvasi proletariaatin demokraattisen diktatuurin taantumuksellisella porvariston diktatuurilla, vei läpi porvarillisen politiikan yhteiskuntaelämän kaikilla aloilla ja muutti tuotantovälineet valtiokapitalistisiksi yrityksiksi. Siten muuttui kerran sosialistinen Neuvostoliitto valtioksi, joka tosin sanoissaan ja fraaseissaan on olevinaan sosialistinen, mutta joka itse asiassa on valtiomonopolistinen, imperialistinen valtio, jonka politiikka kansainvälisissä asioissa on yhä hyökkäävämpää. Sosialismia sanoissa, imperialismia teoissa: tätä me kutsumme — kuten Leninkin — sosiali-imperialismiksi.

Neuvostoliiton hallitseva porvaristo kontrolloi nyt tuotantovälineitä ja käyttää niitä lisätäkseen omia rikkauksiaan. Se riistää ja sortaa Neuvostoliiton työväenluokkaa ja on SEV:n varjolla perustanut kolonialistisen riistojärjestelmän suhteessa useisiin entisiin Itä-Euroopan kansandemokratioihin sekä Mongoliaan.

Mutta lujitettuaan asemansa Neuvostoliitossa ja Itä-Euroopassa tämä uusi hallitseva luokka alkoi myös kehittää imperialistisia päämääriä muihin maailman osiin nähden. Myös Neuvostoliiton imperialistit — sosiali-imperialistit — osallistuvat nyt kolmannen maailman riistoon. He ostavat halvalla ja myyvät kalliilla hinnalla, yrittävät säilyttää nykyisen nk. "työnjaon" rikkaiden ja köyhien maiden välillä käyttämällä teoriaa "uuden tyypin kansainvälisestä työnjaosta" kehitysmaiden ja nk. "sosialististen maiden" välillä. He perustavat nk. "yhteisiä" yrityksiä kolmanteen maailmaan sekä käyttävät hyväkseen raaka-ainevaroja ja halpaa työvoimaa. Sekä USA että Neuvostoliitto yrittävät estää kolmannen maailman taistelun riistoa, sortoa ja hegemoniapyrkimyksiä vastaan.

Koska USA ja Neuvostoliitto ovat imperialistisia supervaltoja, niillä on tiettyjä rajoitettuja yhteisiä intressejä. Molemmat supervallat esittävät teoriaa, jonka mukaan muiden kansakuntien "suvereniteetti on rajoitettu" suhteessa näihin itse itsensä "maailmansantarmeiksi" nimittäneisiin maihin. Mutta juuri siitä syystä, että ne ovat imperialistisia valtoja, on perustavinta niiden välinen taistelu. Yhteistyö on vain tilapäistä ja ehdollista, ja se on osa sitä peliä, jota kumpikin supervalta pelaa parantaakseen asemiaan toisen kustannuksella. Supervaltojen välinen taistelu markkinoista, raaka-aineista ja vaikutusvallasta kiihtyy hyvin nopeasti ja voi ennemmin tai myöhemmin johtaa imperialistiseen uudelleenjakosotaan supervaltojen välillä tai toisia maita vastaan. Millään muilla valtioilla ei ole lähestulkoonkaan niin suuria määriä tuhoaseita kuin molemmilla

supervalloilla, ja niillä on tukikohtia ja laivastoyksikköjä ympäri maailmaa. On täysin mahdollista, että supervallat sytyttävät kolmannen maailmansodan. Tämä voidaan estää, mutta vain kaikkien kansojen yhteisellä taistelulla molempia supervaltoja vastaan.

SUPERVALLAT OVAT SUURIN UHKA KAIKKIA MAAILMAN KANSOJA KOHTAAN

Kaksi imperialistista supervaltaa on tällä hetkellä maailman kansojen suurin ja vaarallisin yhteinen vihollinen. Viime vuosien tapahtumat ovat alati uusin esimerkein vahvistaneet tämän. Kehitys osoittaa myös, että supervallat eivät ole tulossa vähemmän vaarallisiksi, vaan että uhka niiden taholta kasvaa.

Supervallat ovat miehittäneet sotilaallisesti tiettyjä maita, kuten Tsekkoslovakian ja Etelä-Korean. Ne kontrolloivat muita maita, esim. Chileä, supervallan aloitteesta pystytetyn fasistisen diktatuurin avulla. Siellä missä käydään siirtomaasotia, on yleensä myös supervalta, joka avustaa ja ohjaa paikallista taantumusta siinä tapauksessa, ettei itse käy sotaa. Samanaikaisesti yrittää tämä sama tai toinen supervalta tietyissä tilanteissa voittaa vaikutusvaltaa vapautusliikkeen piirissä ja tarjota "apua" edistääkseen omia imperialistisia päämääriään. Kaikkialla, missä supervallat saavat mahdollisuuden, saavat kansanjoukot kokea, miten nämä kaksi taistelevat etujensa puolesta ottamatta huomioon sitä, että ne johtavat kansat mitä kauheimpiin onnettomuuksiin. Supervallat ovat koko maailman työtätekevien joukkojen pahimpia vihollisia.

Supervaltojen toiveena on painostaa valtansa alle kaikki ne maat, joita ne eivät täysin kontrolloi. Siksi ne uhkaavat myös pienten ja keskisuurten maiden kansallista suvereniteettiä. Sen, mitä ne tarkoittavat kansallisella suvereniteetilla, paljastaa käytäntö — esim. Neuvostoliiton Intialle antama tuki Pakistanin paloittelemisessa ja Sikkimin valtauksessa, sekä molempien aggressiivinen politiikka ja asioihin sekaantuminen Kyproksen kysymyksessä kesällä 1974. Supervallat eivät tunne mitään kunnioitusta valtioiden kansallista suvereniteettia kohtaan ja ne ovat milloin tahansa valmiita polkemaan sen jalkoihinsa, aina muiden valtioiden valloittamiseen asti sodan avulla. Supervallat ovat aina vaarallisin uhka kaikkien pienten ja keskisuurten maiden kansalliselle suvereniteetille.

Nämä eivät ole etäisiä kysymyksiä, jotka koskevat pelkästään muita maanosia kuin Eurooppaa. Euroopassa paljastivat Neuvosto-

liiton juonittelut Jugoslaviassa sekä uhka ja painostus Romaniaa kohtaan, mitä supervalta voi tehdä maalle, joka yrittää säilyttää itsenäisen asemansa. Sen mitä USA ja Neuvostoliitto ovat tehneet Tsekkoslovakialle ja Vietnamille, saattavat ne tehdä myös meidän maillemme. Mikäli syttyisi maailmansota, ne tulisivat häikäilemättä käyttämään meidän maitamme taistelukenttänä.

Maailmassa ei ole maata, jota supervallat eivät uhkaisi. Kaikkialla ne harjoittavat painostusta, kaikkialla ne sekaantuvat asioihin, kaikkialla niillä on suunnitelmia mahdollisista sotilaallisista hyökkäyksistä. Niiden välisen taistelun kiihtyminen lisää myös mahdollisuutta, että ne hyökkäävät toisiin maihin, tuottavat näiden maiden kansoille uusia onnettomuuksia ja sytyttävät kenties jopa kolmannen maailmansodan.

Siksi myös työtätekevien ja sorrettujen suurilla joukoilla kaikissa maissa ja koko maailmassa on yhteiset edut käytäessä taistelua näitä kahta hallitsevaa imperialistivaltaa vastaan, lopullisena päämääränä imperialistisen maailmanjärjestelmän hautaaminen ikuisiksi ajoiksi.

KOLMANNEN MAAILMAN TAISTELU

Mutta vaikka molemmat supervallat ovat voimakkaita ja aggressiivisia, eivät ne kuitenkaan ole leimaa-antavia nykyiselle maailman kehitykselle. Maailman kehitystä luonnehtivat ennen kaikkea Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan kansojen taistelun voimakas kehitys ja voitokkuus imperialismia, kolonialismia ja hegenomiapyrkimyksiä vastaan.

Kansojen aseellinen taistelu kansallisen vapautuksen puolesta on viime vuosikymmenen aikana saavuttanut loistavia voittoja ja on vahvin voima taistelussa imperialismia vastaan.

Vietnamin kansa on osoittanut, että yhtenäinen kansa, joka ryhtyy taisteluun, pystyy voittamaan hampaisiin saakka aseistetun supervallan. Kambodshassa ovat kansan aseistetut voimat käyneet menestyksekkääseen hyökkäykseen kaikilla rintamilla. Laosissa kansa on saavuttanut suuria voittoja ja on perustettu kansallinen kokoomushallitus.

Portugalin siirtomaiden vapautusliike on saanut Portugalin siirtomaavallan horjumaan. Palestiinan kansa on pysynyt lujana taistelussaan ja on viime aikoina saavuttanut huomattavia poliittisia voittoja.

Samaan aikaan kun kansojen aseellinen vapaustaistelu on antanut kovia ja ratkaisevia iskuja imperialismille, ilmenee myös muita kehityssuuntauksia. Kolmannen maailman maat ponnistelevat ankarasti murtaakseen supervaltojen taloudellisen monopolin ja saadakseen rikkautensa omaan hallintaansa.

Monet maat ovat olleet poliittisesti riippumattomia jo runsaan vuosikymmenen ajan. Mutta vanhoilla siirtomaavalloilla ja USA:n imperialismilla on jatkuvasti ollut suuri taloudellinen vaikutusvalta, ja koska sekä vanhat siirtomaavallat että molemmat supervallat ovat pakottaneet kehitysmaat maailmankaupassa vallitsevaan taloudelliseen järjestykseen, joka on merkinnyt jatkuvaa riistoa ja ryöstämistä, ei taloudellinen vapautuminen ole ollut täydellistä. Siten myös poliittiselta riippumattomuudelta on nakerrettu pohjaa pois. Tässä tilanteessa on osoittautunut, että suurin osa kolmannen maailman valtioista on kyennyt liittymään yhteen ja yhdistymään tärkeiden vaatimusten ympärille, jotka on suunnattu imperialistisia maita ja erityisesti molempia supervaltoja vastaan. Tämä on käynyt ilmi mm. YK:n raaka-aine-, talous-, merioikeus-, väestö- jne. konferensseissa. Riippumatta siitä, johtaako monia näistä maista hallitus, joka harjoittaa taantumuksellista sisäpolitiikkaa, on niiden yhdistyminen taisteluun supervaltoja vastaan heikentänyt ja eristänyt supervaltoja.

Imperialististen maiden työväenluokan ja kansojen tärkeänä tehtävänä on tukea kolmannen maailman taistelua.

JÄNNITYKSEN LIEVENEMISTÄ VAI VARUSTELUN KIIHTYMISTÄ EUROOPASSA?

Molemmat supervallat, erityisesti Neuvostoliitto, propagoivat ajatusta, että "rauha, turvallisuus ja jännityksen lieveneminen" ovat pääsuuntaus kansainvälisissä suhteissa. Ja samanaikaisesti näiden väittämien kanssa ne aseistavat itseään hampaisiin asti ja valmistelevat uutta imperialistista uudelleenjakosotaa. Aseidenriisunta ja jännityksen lieveneminen ovat tarkoitetut muita kansakuntia varten.

Supervallat kilpailevat vaikutusvallasta ympäri maailmaa. Mutta ei ole epäilystäkään siitä, että niillä kummallakin on juuri Euroopassa suurin saalis voitettavanaan tai hävittävänään. Euroopassa ovat suuret teollisuusalueet ja pitkälle kehittynyt teknologia. Eurooppa tarjoaa tärkeät myyntimarkkinat ja sen strateginen merkitys on ratkaiseva. Se supervalta, joka saavuttaa hegemonian koko Euroopan mantereella, saisi myös ratkaisevan etumatkan toiseen nähden taistelussa maailmanhegemoniasta. Siksi ei myöskään ole sat-

tuma, että juuri Eurooppaan molemmat supervallat keskittävät asevoimansa. Erityisen huomionarvoista on sosiali-imperialistien voimakas varustautuminen, mutta myös amerikkalaisten varustelut Euroopassa lisääntyvät.

Aggressio Kyprosta vastaan, Kreikan ja Portugalin tapahtumat, Neuvostoliiton varustelu Välimerellä, Keski-Euroopassa ja Pohjoiskalotin tuntumassa sekä paljastuneet suunnitelmat Jugoslavian vallankaappauksesta osoittavat, että Eurooppa ei suinkaan ole jännityksestä vapaata aluetta.

Kätkeäkseen omat imperialistiset päämääränsä rauhan ja jännityksen lievenemisen fraasein ovat sosiali-imperialistit ryhtyneet aloitteentekijöiksi nk. Euroopan turvallisuus- ja yhteistyökokouksessa. Heidän tarkoituksenaan on tuudittaa Euroopan kansat valheelliseen turvallisuuden tunteeseen, kätkeä omat aggressiiviset suunnitelmansa ja luoda ponnahduslauta, jolta käsin he voivat sekaantua myös Länsi-Euroopan asioihin.

Samaan aikaan he vahvistavat joukkojaan Itä-Euroopassa, parantavat asetyyppejään, rakentavat maailmanhistorian vahvinta laivastotukikohtaa Kuolan niemimaalle sekä vahvistavat asemiaan myös Pohjois-Atlantilla, Norjan merellä ja Barentsin merellä.

Koska myös USA lisää sotavoimiaan tällä alueella ovat pohjoismaat joutuneet vakavasti tulilinjalle kahden supervallan väliin. Asia ei ole niin, että pohjoismailla olisi toisessa supervallassa ystävä tai puolustaja toista vastaan. Sekä USA että Neuvostoliitto ovat aggressiivisia imperialistivaltoja, jotka uhkaavat myös meidän Pohjolan asukkaiden rauhaa ja turvallisuutta.

Länsi-Euroopan taloudellinen ja poliittinen tilanne kärjistyy nopeasti. Toisen maailmansodan jälkeinen pitkään kestänyt suhteellisen vakaisuuden kausi on lopussa ja Länsi-Euroopan monopolikapitalismi on joutunut yleiseen taloudelliseen ja poliittiseen kriisiin työttömyyksineen ja laukkaavine inflaatioineen. Useissa maissa tuotanto ei ole vain pysähtynyt, vaan jopa vähentynyt, ja inflaatiovauhti on pitkälti yli 10 %. Meneillään oleva kriisi vahvistaa todeksi sen, että kapitalismin päämääränä ei ole täyttää eikä se koskaan pysty täyttämään edes työtätekevän kansan perustarpeita. Luottamus kapitalismiin ja sosialidemokratian luokkayhteistyöpolitiikkaan horjuu. Useissa maissa monopolipääomalla on vaikeuksia jopa vakaiden hallitusten muodostamisessa.

Hallitsevan luokan yritykset työntää kriisin taakkaa työtätekevän kansan kannettavaksi saavat aikaan luokkataistelun kehittymisen eteenpäin sekä sen lisääntyvän kärjistymisen. Työväenluokan lakkotaisteluliike on kokenut voimakkaan nousun. Monopolien valtiokoneistot valmistautuvat sen vuoksi tuleviin kamppailuihin kaventamalla vähän kerrassaan demokraattisia vapauksia ja oikeuksia ja varustamalla omaa valtiokoneistoa. Tässä tilanteessa jatkavat revisionistiset puolueet Chilen kokemuksista huolimatta puheitaan nk. rauhanomaisesta, parlamentaarisesta tiestä sosialismiin. Ne julistavat olevansa valmiita menemään mukaan monopolipääoman hallituksiin ja avustamaan kriisien repimän kapitalismin hallintotehtävissä, samalla kun ne hajottavat työväenluokan taistelua päiväkohtaisten vaatimusten puolesta ja yrittävät eristää edistykselliset voimat.

Mutta tätä nykyä on suuntaus monissa revisionistisissa puolueissa lisäksi se, että ne eivät toimi ainoastaan oman porvariston etuvartiona työväenliikkeen sisällä, vaan ryhtyvät myös Neuvostoliiton sosiali-imperialistisen politiikan puolestapuhujiksi.

Paitsi revisionistisia puolueita on Länsi-Euroopassa myös tiettyjä kristillisdemokraattisia, sosialidemokraattisia ja muita puolueita, jotka toimivat supervaltojen hegemoniapyrkimysten poliittisena tukena ja jotka väittävät, että oman maan ongelmat voidaan ratkaista yhteistyöllä jomman kumman supervallan kanssa.

Mutta työtätekevien joukkojen ongelmia ei voida ratkaista porvarillisissa parlamenteissa ja hallituksissa tai toimimalla yhteistyössä jomman kumman supervallan kanssa. Marxilais-leniniläiset katsovat, että ainoastaan työväenluokan ja sen liittolaisten aktiivinen mobilisointi puolustamaan valtiollista suvereniteettia supervaltojen Eurooppaa koskevia hegemonian tavoitteluyrityksiä vastaan, puolustamaan demokraattisia vapauksia ja oikeuksia ja työtätekevien elinehtoja sekä taistelemaan sosialistisen vallankumouksen puolesta on ainoa tie, jonka avulla kansat voivat voittaa itselleen tulevaisuuden ilman työttömyyttä, ilman huolta huomispäivästä ja ilman uusia sotia.

EEC — LÄNSIEUROOPAN MONOPOLIPÄOMAN TYÖVÄLINE

Toisen maailmansodan jälkeen USA:n voima Euroopassa oli kasvanut. Länsi-Eurooppa oli heikentynyt sodan jälkeen ja siitä tuli amerikkalaisen pääoman tärkein investointialue. Mutta nykyään tilanne on toinen. Länsi-Euroopan maiden talous on kasvanut voimakkaasti ja siksi myös Länsi-Eurooppa on alkanut vapautua amerikkalaisen talouden määräysvallasta. Samaan aikaan on USA:n imperialismi heikentynyt. USA:n maksutasevaikeudet ja dollarikriisi ovat mm. ilmausta siitä, että Länsi-Euroopan kapitalistiset maat eivät enää anna passiivisina USA:n sysätä ongelmiaan niskoilleen.

Euroopan monopolit haluavat EEC:n avulla lisätä yhä enemmän voittojaan tehostamalla oman maan työväenluokan riistoa, yhdensuuntaistamalla etunsa USA:ta ja Neuvostoliittoa vastaan sekä laajentamalla kolmannen maailman riistoa.

Monopolit vahvistavat yhteistyötään tulliliittosopimuksin, taloudellisin ja rahapoliittisin yhteisjärjestelyin. Ne yrittävät luoda uuden ylikansallisen valtiomuodostuksen, jonka ne toivovat enenevässä määrin alistavan "vanhat" valtiot ja poistavan kansallisen itsenäisyyden. Tämä on samalla aiheuttanut syviä ristiriitoja EEC:n eri valtioiden kesken.

Pohjoismaiden marxilais-leniniläiset toimivat sen hyväksi, että pohjoismaat **eivät** olisi EEC:n jäseniä. Tämän teemme siksi, että EEC on Euroopan monopolien yhteenliittymä, joka uhkaa maittemme itsemääräämisoikeutta, tietyissä tapauksissa myös taloudellisen olemassaolon ehtoja, sekä siksi, että EEC-jäsenyys merkitsee työväenluokan voimistettua riistoa.

Tietyissä tapauksissa EEC:llä on omia etuja puolustettavanaan, mikä objektiivisesti johtaa siihen, että EEC-maat joutuvat ristiriitaan molempien supervaltojen kanssa. Näin on asia, kun esim. EEC-maat solmivat suoria yhteyksiä öljyä tuottaviin maihin. Tilanteessa, jossa molemmat supervallat kaikin voimin taistelevat voimistaakseen vaikutusvaltaansa maailmassa ja erityisesti Euroopassa, merkitsee niiden heikkeneminen edistystä myös pienten ja keskisuurten maiden työväenluokalle. Samanaikaisesti on meidän kuitenkin oltava hyvin selvillä siitä, että syy siihen, että EEC tietyissä tilanteissa voi ryhtyä vastustamaan supervaltoja on se, että EEC-maat ovat itse imperialistisia ja omasta puolestaan haluavat yhä suurempia markkinoita ja etupiirejä. Koska EEC itse rakentuu työtätekevien joukkojen sorrolle ja harjoittaa itse kansallista sortoa, ei se myöskään tule tarjoamaan mitään todellista suojaa supervaltoja vastaan. Pienten ja suurten kansakuntien yhdistyminen supervaltoja vastaan on hyvä asia, mutta sellaisen yhteistyön on perustuttava samanarvoisuuteen eikä painostukseen.

Meidän taistelumme EEC:tä vastaan perustuu taisteluun kansallisen itsenäisyyden saavuttamiseksi tai sen puolustamiseksi. Kansallinen itsenäisyys on perusta myös meidän taistelussamme supervaltoja vastaan. Siksi vastustamme myös revisionistien yrityksiä käyttää hyväkseen EEC:n vastaista taistelua tekosyynä, jonka avulla he yrittävät saada pohjoismaita sosiali-imperialismin etupiiriin.

TYÖVÄENLUOKAN JA KANSAN MOBILISOINTI — AINOA KEINO KANSALLISEN SUVERENITEETIN JA ITSEMÄÄRÄÄMISOIKEUDEN SAAVUTTAMISEKSI JA PUOLUSTAMISEKSI

Porvariston ensimmäisessä kehitysvaiheessa oli sen etujen mukaista puolustaa oman kansakunnan itsemääräämisoikeutta. Mutta kapitalismin kehittyessä monopolikapitalismiksi ja imperialismiksi pääoman viennistä ja alati uusien markkinoiden metsästyksestä tuli kapitalismille elinehto.

Kapitalismin oli pakko murtaa vanhan kansallisvaltion muodot. Samalla muuttui myös pääoman asenne kansallisuuskysymykseen. Monopolipääomalla ei ole kotimaata. Monopolipääomalle kansallisen itsemääräämisoikeuden ja suvereniteetin puolustaminen on jotakin, jota voi ostaa sekä myydä ja joka on alistettu monopolipääoman taloudellisille ja poliittisille päämäärille. Lisätäkseen voittojaan monopolipääoma ei osallistu vain muiden kansojen imperialistiseen riistoon, vaan liittoutuu myös suurempien imperialististen maitten monopolipääoman kanssa myydäkseen oman kansakuntansa suvereniteetin ja itsemääräämisoikeuden.

Siten ainoastaan työväenluokka ja kansa ja niiden taistelu kykenevät imperialismin oloissa puolustamaan kansallista itsemääräämisoikeutta. Samaten vain työväenluokan ja kansan taistelu voivat taata kansakunnalle suvereniteetin ja itsenäisyyden.

Kansallisen itsemääräämisoikeuden ja suvereniteetin puolustaminen ei ole ainoastaan puolustautumista sorron lisääntymistä ja kansaan ja työväenluokkaan kohdistetun riiston lisääntymistä vastaan, vaan myös sosialistisen vallankumouksen voiton välttämätön ehto. Samalla ainoa todellinen ja kestävä tae maittemme itsemääräämisoikeuden ja suvereniteetin puolustamiselle on se, että työväenluokka ja kansa suorittavat sosialistisen vallankumouksen.

Norjan, Tanskan ja Islannin monopolipääoma on luopunut sotilaallisesta suvereeniteetistaan USA:n imperialismin edessä liittymällä jäseniksi NATO:on. Suomen monopolipääoma on alkanut tuntea yhä enemmän kiinnostusta lisääntyvään yhteistyöhön Neuvostoliiton hallitsevan luokan kanssa, samalla kun se on yrittänyt lujittaa siteitä EEC:hen. Tanskan monopolipääoma sai Tanskan EEC:hen. Myös Norjan ja Ruotsin monopolipääomat toivovat saavansa maansa EEC:hen. Samaten on hallitseva luokka pohjoismaissa ryhtynyt antamaan periksi oman maan suvereniteettiin ja itsenäisyyteen supervaltojen taholta kohdistuvan uhan edessä sellaisissa kysymyksissä kuin kalastusrajat, taloudelliset merirajat, oikeus merenpohjan luonnonvarojen käyttöön, joissa meidän maittemme edut törmäävät vastakkain joidenkin supervaltojen vaatimus-

ten kanssa.

Mutta kaikissa pohjoismaissa työväenluokka on taistellut monopolipääomaa vastaan sen yrittäessä myydä kansallisen suvereniteetin, ja työväenluokka on tämän suvereniteetin tärkein puolustaja. Mitä tulee Färsaariin ja Grönlantiin on taistelu suuntautunut ennenkaikkea kansallisen itsemääräämisoikeuden voittamiseen.

POHJOISMAAT — SUPERVALTOJEN JA KOLMANNEN MAAILMAN VÄLISSÄ

Tanska, Suomi, Ruotsi, Norja ja Islanti ovat kehittyneitä kapitalistisia ja imperialistisia maita, joissa valta on monopolipääomalla. Pohjoismaat ovat niinmuodoin rengas imperialistisessa maailmanjärjestelmässä. Erityisesti ottaa Norjan, Tanskan, Ruotsin ja Suomen monopolipääoma osaa kolmannen maailman riistoon mm. nopeasti lisääntyneen pääoman viennin muodossa. Tästä ovat todistuksena ruotsalaisten monopolien investoinnit Brasiliassa, norjalaisten monopolien investoinnit Lähi-Idässä maan pääsemiseksi osalliseksi arabimaiden riistosta, Suomen investoinnit Brasiliassa ja tanskalaisten monopolien investoinnit Etelä-Amerikassa.

Mutta samanaikaisesti pohjoismaat **eivät** kuitenkaan ole imperialistisia supervaltoja. Ne ovat itse pieniä kapitalistimaita, joita todella suuret imperialistivallat, erityisesti supervallat painostavat.

Kaksi supervaltaa kontrolloi laajalti taloudellisesti, poliittisesti ja sotilaallisesti yhtä tai useampaa pohjoismaata, usein liitossa kyseisen maan hallitsevan luokan kanssa. Sitäpaitsi ne sekaantuvat maittemme sisäisiin asioihin monissa kysymyksissä. Pohjoismaiden kansat elävät siis supervaltojen taholta tulevan uhan alaisina.

Supervallat — sotilaallinen uhka pohjoismaiden kansoja kohtaan

NATO-jäsenyyden kautta USA:n imperialismilla on tukikohtia Tanskassa, Norjassa ja Islannissa, ja se kontrolloi näiden maiden asevoimia. Tämä supervaltojen taholta tuleva sotilaallinen kontrolli ei merkitse näiden maiden kansoille puolustusta supervaltoja ja imperialismia vastaan. Päinvastoin, NATO-voimat edustavat sotilaallista uhkaa USA:n imperialismin taholta. Useita kertoja on esim. Norjassa paljastettu (sota)harjoitussähkösanomia, joiden takana ovat NATO ja Norjan hallitus, ja joista käy ilmi, että on pidetty sotaharjoituksia, jotka on suunnattu työväenluokkaa, opiskelijoita ja kommunisteja vastaan ja joiden tarkoituksena on valmistautua aseelliseen hyökkäykseen näitä ryhmiä vastaan.

Sekä Norja, Tanska, Färsaaret, Grönlanti että Islanti on liitetty NATO:n "puolustusjärjestelmään" ja niillä on tästä syystä yhteinen varoitusjärjestelmä USA:n avustamiseksi atomisodankäynnissä. Norjalle on suoraan annettu tehtäväksi toimia USA:n ja NATO:n "laitapuolustuksena" mikäli puhkeaa sota toisen supervallan kanssa. Pohjoismaat tulevat siis olemaan taistelutantereena supervaltojen välillä.

Lisäksi Neuvostoliitto pitää Suomea sotilaalliseen etupiiriinsä kuuluvana ja kieltää Suomen puolueettomuuden teoriallaan "puolueettomuudesta vain rauhan aikana".

Viime vuosina Neuvostoliiton sosiali-imperialismi on harjoittanut Pohjolassa raivokasta sotilaallista varustelua, koskien Murmanskin laivastotukikohtaa, joka on suurin laivastotukikohta maailmassa. Samaten sosiali-imperialistit ovat kasanneet alueelle valtavat jalkaväkivoimat ja suuret määrät ydinaseita.

Neuvostoliiton sotilasliitto, Varsovan liitto, käsittää useita Itämeren rannikkomaita. Suuria neuvostoliittolaisia sotavoimia on sijoitettu DDR:ään ja Neuvostoliiton Itämeren laivastoa on vahvistettu.

Tämä Neuvostoliiton suuri sotavarustelu pohjoismaiden rajoilla on luonteeltaan selvästi aggressiivista. Se lisää suuresti jännitystä alueella ja merkitsee samalla suurta sotilaallista uhkaa pohjoismaita kohtaan.

Supervallat järjestävät säännöllisesti sotaharjoituksia näille voimille. NATO — USA:n imperialismin kädenjatke Euroopassa — pitää tasaisin välein lento-, merisota- ja jalkaväkiharjoituksia sekä pohjoismaiden vesialueilla että useiden pohjoismaiden maa-alueella.

Sama koskee Neuvostoliittoa. Selvä todiste sen harjoitusten aggressiivisesta luonteesta on, että vuonna 1970 sosiali-imperialistit suorittivat suuren meriharjoituksen, OEKAN:in, johon osallistui 200 sota-alusta. Tuolloin Neuvostoliiton asevoimat harjoittelivat maihinnousua Norjan alueella lähtemällä ulos merelle Kuolan niemimaalta ja kääntymällä sitten takaisin maata kohti suorittaakseen maihinnousuharjoituksen omalla alueella ja Norjan rannikon ja Norjan rajan välittömässä tuntumassa.

Ruotsin aluevesirajojen ulkopuolella on Neuvostoliiton Itämeren laivasto, joka samalla tavoin on suorittanut provokatoorisia harjoituksia Ruotsin aluetta, kuten Gotlantia kohtaan. Erityisen merkillepantavaa on se, että Neuvostoliiton laivastovarustelu tuntuu olevan keskittynyt hyökkäysluontoisiin aseisiin kuten esim. maihinnousualuksiin.

Supervallat uhkaavat maidemme itsemääräämisoikeutta ja suvere-

niteettia. Mutta tämä ei millään muotoa merkitse, että työväenluokka ja kansa saisivat jotakin etua siitä, että pohjoismaat liittoutuvat jomman kumman supervallan kanssa.

Maidemme itsemääräämisoikeus ja itsenäisyys voidaan turvata vain taistelulla molempia imperialistisia supervaltoja vastaan niiden yrittäessä alistaa muita maita valtansa alle. Tätä taistelua on maidemme työväenluokan ja kansan käytävä rinta rinnan kolmannen maailman kansojen kanssa.

Neuvostoliitto ja Huippuvuoret

Sosiali-imperialistit yrittävät monin tavoin rajoittaa Norjan suvereniteettia ja kahmia itselleen Norjan luonnonvaroja. Tärkeä osa Neuvostoliiton pohjoismaita kohtaan harjoittamasta politiikasta ovat sen yritykset kaventaa Norjan suvereniteettia Huippuvuorten suhteen. Tämä norjalainen saariryhmä "annettiin" myös muodollisesti Norjalle osana Versaillesin sopimusta ensimmäisen maailmansodan jälkeen. Huippuvuorten sopimus, jolla asiasta sovittiin, tuo julki Norjan täyden suvereniteetin tietyin ehdoin. Nämä ehdot olivat, että sopimuksen allekirjoittajilla tulee olla samat oikeudet kuin Norjalla taloudelliseen toimintaan Huippuvuorilla ja että alue demilitarisoitaisiin täysin.

Täysin tämän vastaisesti ovat sosiali-imperialistit epävirallisten kontaktien kautta ryhtyneet vaatimaan, että Huippuvuoret on saatettava "yhteisen neuvostoliittolais-norjalaisen suvereniteetin ja hallinnon alaisuuteen". Täten Kremlin uudet tsaarit vaativat itselleen suvereniteettia ja kontrollioikeutta alueilla, jotka jo kauan ovat kuuluneet Norjalle.

Sosiali-imperialistit ja oikeus meriin

Neuvotteluissa Norjan hallituksen kanssa rajanvedosta Barentsin merellä sosiali-imperialistit kieltäytyvät nyt hyväksymästä keskiviivaperiaatetta, joka hyväksyttiin Geneven mannerjalustaa koskevassa sopimuksessa 1959. Neuvostoliitto allekirjoitti itse sopimuksen Genevessä. Mutta edistääkseen omia imperialistisia etujaan se väittää nyt, että jaon perustana tulee olla "sektoriperiaate", ts. että raja piirretään suorana viivana, joka kulkee Neuvostoliiton rajalta Pohjoisnavalle. Tämä raja toisi Neuvostoliitolle lisää 155 000 neliökilometriä Norjan merialuetta.

Myös muut pohjoismaat ovat saaneet havaita samanlaatuisia vaatimuksia sosiali-imperialistien taholta. Esim. Ruotsi on monen vuoden ajan käynyt tuloksettomia neuvotteluja Itämeren jakamisesta, sillä Neuvostoliitto kieltäytyy hyväksymästä Ruotsille kuuluvaa Gotlannin saarta keskiviivan lähtökohdaksi.

Samalla tavoin Neuvostoliitto kieltäytyy hyväksymästä kalastusrajojen laajentamista 50 meripeninkulmaan ja vastustaa 200 meripeninkulman talousvyöhykettä. Neuvostoliitto puolsi Haagin kansainvälisessä tuomioistuimessa tuomiota Islantia vastaan sen yksipuolisesti suorittamasta kalastusrajan laajentamisesta 50 meripeninkulmaan. Vuonna 1974 Neuvostoliitto rikkoi yksipuolisesti sopimuksen turskakalastuksen säätelemisestä Pohjois-Atlantilla ottamatta huomioon alueen pienten rannikkovaltioiden etuja.

Tämä osoittaa, että Neuvostoliitto on ryöstönhaluinen imperialistinen supervalta, joka uhkaa pohjoismaiden kansojen etuja sekä pohjoismaiden itsemääräämisoikeutta ja laillisia kansallisia etuja.

Barentsin merellä Neuvostoliitto harjoittaa laajaa ryöstökalastusta ja toivoo saavansa valvontaansa mahdollisimman suuren osan Barentsin meren merenpohjasta, jossa todennäköisesti on mm. suuria öljyvaroja. Neuvostoliiton merikalastuslaivasto harjoittaa ryöstökalastusta koko Atlantin pohjoisosassa.

Supervaltojen taloudelliset intressit Pohjolassa

Kaksi supervaltaa laajentaa nykyään suurisuuntaisesti niin poliittista, taloudellista kuin sotilaallistakin toimintaansa lisätäkseen vaikutusvaltaansa pohjoismaissa.

USA:n imperialismi on koko sodan jälkeisen ajan vahvistanut asemiaan ostamalla haltuunsa avainalojen teollisuutta pohjoismaissa. Pohjanmereltä löytyneen öljyn aiheuttama nousukausi on johtanut amerikkalaisten monopolien edelleen laajentumiseen Norjan teollisuudessa. Neuvostoliitto sitoo Suomea taloudellisesti itseensä yhä enenevässä määrin. Suomi on esim. lähes täysin riippuvainen Neuvostoliitosta energiahuollon alalla, mitä seikkaa Neuvostoliitto on käyttänyt hyväkseen kiskomalla erittäin korkeita hintoja tärkeistä öljytuotteista. Suomalaisten revisionistien tukemana Neuvostoliitto yrittää myös käyttää hyväkseen Suomea lisätäkseen vaikutusvaltaansa muissa maissa. Se on mm. ehdottanut yhteisiä voimalaitosprojekteja kolmannessa maailmassa. Edelleen Neuvostoliitto yrittää lisätä taloudellista vaikutusvaltaansa Ruotsissa.

Amerikkalaiset monopolit, kuten esim. Johans-Mansville, Union Carbide ja Alusuisse uhkaavat Islannin itsemääräämisoikeutta ja taloudellista riippumattomuutta. Nämä yhtiöt ovat kaikki rakenta-

neet suuria teollisuuslaitoksia Islantiin tai ovat parhaillaan investoimassa varoja niihin. Myös Neuvostoliitolla on vaikutusvaltaa Islannin talouteen, sillä Islanti ostaa kaiken öljyn Neuvostoliitosta kaikkein korkeimpiin maailmanmarkkinahintoihin ja maksaa öljyn kalalla ja villatuotteilla, joiden hinnat ovat suhteellisen alhaiset. Sitä paitsi Neuvostoliitto pitää Islantia otteessaan sen perusteella, että Islanti on velkaa Neuvostoliitolle yli 10 mrd Islannin kruunua.

Tanskassa on amerikkalainen monopolipääoma toisesta maailmansodasta lähtien lisännyt investointejaan. Amerikkalaiset monopolit kontrolloivat mm. suurinta osaa Tanskan öljyn saannista sekä osia elektroniikkateollisuudesta.

Pohjoismaiden edistyksellisen liikkeen on oltava varuillaan supervaltojen näissä maissa lisääntyvän taloudellisen vaikutusvallan varalta sekä taisteltava maidensa taloudellisen riippumattomuuden entisestään kaventamista vastaan.

TUKEKAA KOLMANNEN MAAILMAN KANSOJEN TAISTELUA

Pohjoismaiden työväenluokalla ja kansoilla ei ole minkäänlaista etua siitä, että näiden maiden hallitukset liittoutuvat jomman kumman tai molempien supervaltojen kanssa. Vielä vähemmän niillä on etua siitä imperialistisesta riistosta, jota pohjoismaiden monopolipääoma harjoittaa kolmannessa maailmassa.

Päinvastoin, työtätekevän kansan ainoana tavoitteena on puolustaa johdonmukaisesti oman ja kaikkien muiden maiden kansallista itsenäisyyttä.

Kun pohjoismaiden hallitukset ottavat kantaa kolmatta maailmaa vastaan puolustaakseen muiden tai oman maansa imperialismia, on työväenluokan ja kansan tehtävänä taistella tätä vastaan. Työskentelemme kehittääksemme solidaarisuustyötä kolmannen maailman kansoja kohtaan sekä pyrimme mobilisoimaan pohjoismaiden kansat taisteluun, jotta pohjoismaiden hallitukset saataisiin ottamaan oikeita kannanottoja.

Vaadimme mm.:

- että niiden on katkaistava suhteet Saigonin junttaan, tunnustettava VVH Etelä-Vietnamissa, sekä GRUNK Kambodshassa.
- että niiden on täydellisesti tuettava Palestiinan kansan itsemääräämisoikeutta ja lakattava kannattamasta imperialistisen Israelin valtion olemassaoloa.
- että niiden on YK:ssa äänestettävä Etelä-Afrikan poissulkemisen puolesta niin kauan kuin tämä maa rikkoo YK:n päätöksiä vastaan miehittämällä laittomasti Namibiaa sekä harjoittamalla raakaa apartheid-politiikkaa.
- että niiden on YK:ssa äänestettävä paikan saamiseksi Korean Demokraattiselle Kansantasavallalle sekä sen puolesta, että kaikki "YK:n lipun" alla Koreassa olevat vieraat joukot vedetään pois.
- että niiden on tuettava kolmannen maailman vaatimuksia uudesta taloudellisesta järjestyksestä, kuten vaatimusta 12 meripeninkulman aluevesirajoista sekä 200 meripeninkulman taloudellisesta vyöhykkeestä. Nämä ovat vaatimuksia, joiden suhteen pohjoismailla itsellään on valtiollisia etuja puolustettavanaan.
- että niiden on myötävaikutettava YK:n peruskirjan tarkistukseen veto-oikeuden poistamiseksi. Veto-oikeus antaa turvallisuusneuvoston viidelle pysyvälle jäsenelle ylivallan YK:n enemmistön suhteen.

KEHITTÄKÄÄ YSTÄVYYTTÄ SOSIALISTISTEN MAIDEN KANSSA

Imperialismin ja supervaltojen vastaisella taistelulla on luja tukipylväs ja varma tukialue sosialistisissa maissa. Sosialististen maiden, Kiinan Kansantasavallan, Albanian Kansantasavallan, Korean Demokraattisen Kansantasavallan sekä Vietnamin Demokraattisen Tasavallan kommunistit ja työtätekevät kansanjoukot muodostavat loistavan esimerkin sekä menestyksekkään sosialistisen yhteiskunnan rakennustyössä, että sankarillisessa taistelussa puolustaakseen itsenäisyyttään taistelussa imperialismia vastaan.

Kiinan Kommunistinen Puolue ja Albanian Työn Puolue ovat antaneet maailmanhistoriallisesti merkittävän panoksen sekä pitkäaikaisella taistelullaan nykyajan revisionismin paljastamiseksi ja eristämiseksi, että puolustaessaan ja kehittäessään marxilais-leniniläisiä periaatteita ja soveltaessaan niitä nykyiseen maailmantilanteeseen ja sosialistisen rakennustyön tämänhetkiseen vaiheeseen näissä kahdessa maassa. Kun Neuvostoliitto ja monet muut sosialistiset ja kansandemokraattiset maat olivat rappeutuneet valtiokapitalistisiksi maiksi, tekivät Kiinan ja Albanian kommunistiset puolueet asiasta oikeat johtopäätökset. Työtätekevät joukot mobilisoitiin vastustamaan puolueessa ja valtiossa olevia rappeutuneita aineksia, vanhojen taantumuksellisten luokkien jäänteitä vastaan, sekä sitä taantumusta vastaan, joka oli jäljellä kulttuurin ja ideologian alalla. Kiinan suuri proletaarinen kulttuurivallankumous ja Albanian vallankumouksellistamiskampanja osoittavat, että näiden

maiden kommunistit ovat käytännössä ratkaisseet ongelman, miten proletariaatti vahvistaa diktatuuriaan ja estää porvariston diktatuurin uudelleen pystyttämisen sosialistisessa maassa. Kiinan ja Albanian kommunistiset puolueet ja työtätekevät kansanjoukot ovat esimerkillään nostattaneet punaisen lipun maailman kaikille kansoille ja innostavat kapitalististen maiden proletariaattia pysymään lujana taistelussaan sosialistisen vallankumouksen puolesta ja etenemään kohti tulevaisuutta, jossa ei ole sortoa, riistoa eikä sotia.

Kansainvälisesti ovat sosialistiset maat Kiinan Kansantasavalta ja Albanian Kansantasavalta sen taistelun etulinjassa, joka nyt on kehittymässä supervaltoja vastaan. Siksi supervallat ja ehkä kaikkein mieluiten sosiali-imperialistit toivovat, että Kiinan ja Albanian kansantasavallat tuhotaan. Vaikka sosiali-imperialistit suuntaavat suuret sotavoimat Eurooppaan, ne vahvistavat joukkojaan myös Kiinaa vastaan, ja on olemassa sosiali-imperialistisen hyökkäyksen vaara Kiinaa vastaan.

Pohjoismaiden kommunistien tärkeinä tehtävinä on osoittaa kansoille, mitä aito sosialismi on, sekä kehittää taistelua supervaltoja vastaan. Siksi olennainen osa marxilais-leninläisten järjestöjen toimintaa on syventää ystävyyttä oman maan ja sosialististen maiden kansojen kesken sekä tukea taistelua hyvien valtiollisten suhteiden puolesta pohjoismaiden ja sosialististen maiden välillä.

POHJOISMAIDEN KANSOJEN VÄLINEN YSTÄVYYS

Pohjoismaiden kansojen tilanteessa on monia yhteisiä piirteitä ja kansoillamme on varsin laajassa mitassa yhteisiä vihollisia. Kansoillamme on monia yhteisiä perinteitä, ja taistelu sosialistisen vallankumouksen puolesta tulee myös osoittamaan monia yhteisiä piirteitä.

Se tosiseikka, että supervallat ovat jakaneet pohjoismaat eri etupiireihin, antaa niille mahdollisuuden harjoittaa hajoitustoimintaa ja keinottelua meidän osassamme maailmaa. Yhteinen esiintyminen pohjoismaiden kansojen taholta tekisi useissa tilanteissa supervalloille yhä vaikeammaksi ajaa läpi politiikkaansa.

Pohjoismaiden välinen yhteistyö ei koskaan saa perustua suuremman pohjoismaan imperialistisiin päämääriin pienempään nähden. Vastustamme pääoman NORDEK:ia, mutta puolustamme lisääntyvää yhteistyötä pohjoismaiden kansojen välillä.

Kaikkien pohjoismaiden edistyksellisten ilmeinen tehtävä on tehdä loppu siitä sorrosta, jota tietyt pohjoismaat harjoittavat toisia

pohjoismaita kohtaan.

Tanskan imperialismi sortaa Färsaarten kansakuntaa. Suurin osa Färsaarten pankkipääomasta on tanskalaista. Investoinnein ja lainanannoin on Tanskan valtio toisaalta luonut suuren ja nykyaikaisen kalantuotantokoneiston. Tästä on toisaalta seurauksena riisto ja taloudellinen riippuvuus tanskalaisesta yksityis- ja valtion pääomasta, sekä vallitseva yksipuolisuus Färsaarten elinkeinoelämässä. Tämän politiikan avulla Tanska on pitänyt poliittiset lakeijansa vallassa Färsaarilla itsenäisyysliikkeen toistaiseksi saavuttaman huipentuman jälkeen 1946, jolloin suurin osa färsaarelaisista äänesti itsenäisyyden puolesta kansanäänestyksessä. Tanska on yhä edelleenkin piittaamatta tästä kansanäänestyksestä. Se itsehallinto, joka oli Tanskan vastaus, palveli pääasiassa riippumattomuusliikkeen hajoittamista lahjomalla osia Färsaarten porvaristosta. Tämä politiikka liittyy kiinteästi Tanskan harjoittamaan teollisuus- ja kauppapolitiikkaan. Tanska tarvitsee kalaa ja hyötyy samanaikaisesti siitä, että kaiken tuonnin Färsaarille on tapahduttava yksityisten tanskalaisten yhtiöiden kautta. Siten Färsaarten talouselämä kehittyy yksipuolisesti imperialismin etujen mukaisesti ja tehdään siitä täysin riippuvaiseksi.

Huolimatta Färsaarten kansankäräjien tekemistä päätöksistä poistaa amerikkalaiset ja tanskalaiset NATO-joukot Färsaarten alueelta, miehitys jatkuu. Tanskan EEC-jäsenyys vahvistaa edelleen ulkomaista imperialismia Färsaarilla ja uhkaa kansakunnan olemassaolon perustaa.

Me pohjoismaiset marxilais-leniniläiset tuemme ja vaadimme laajaa tukea Färsaarten kansan taistelulle tanskalaista imperialismia vastaan sekä Färsaarten kansan oikeutta valtiolliseen eroamiseen.

Grönlannista tuli muodollisesti Tanskan osa vuonna 1953. Siitä lähtien tanskalainen pääoma on voimistanut Grönlannin kansan sortoa. Tanskan NATO-jäsenyyden seurauksena Grönlanti on sotilaallisesti alistettu amerikkalaisen imperialismin ylivallan alle. Samanaikaisesti ovat suuret tanskalaiset pääomainvestoinnit aiheuttaneet valtavan väestökadon, jolloin noin 100 kylää on parin viime vuosikymmenen aikana autioitunut. Poliittisesti on tanskalaisen pääoman sorto Grönlannin kansaa kohtaan viime aikoina ilmennyt kysymyksessä Grönlannin EEC-jäsenyydestä sekä kalastusrajakysymyksessä. EEC-kansanäänestyksessä grönlantilaisten enemmistö äänesti jäsenyyttä vastaan — mutta Tanskan alaisuudessa oleminen merkitsi sitä, että Grönlannista joka tapauksessa tuli jäsen.

Kalastuskysymyksessä ovat grönlantilaiset kalastajat sekä Grönlannin kansankäräjät vaatineet kalastusrajojen laajentamista 50

meripeninkulmaan. Mutta se ei ole Tanskan hallituksen politiikka — siksi vaatimusta ei toteutettu. Ja Grönlannin kaivannaisesiintymien hyödyntämisen on Tanskan valtio luovuttanut ulkomaisille yhtiöille.

Me marxilais-leniniläiset tuemme Grönlannin kansan taistelua imperialistista sortoa vastaan ja tuemme Grönlannissa kehitystä, joka lähtee Grönlannin kansan omista eduista ja edellytyksistä sekä perustuu oikeuteen erota valtiollisesti Tanskasta.

Saamelaiset kansalliset vähemmistöt Pohjois-Norjassa, -Ruotsissa ja -Suomessa ovat vuosisatoja kärsineet monien valtioiden harjoittamasta kolonialismista. Saamelaisilta on ryöstetty suuria maa-alueita ja saamelaisten kapinointiin on vastattu ankaralla sorrolla. Kansallisen sorron lisäksi uhkaa saamelaisten alueita nyt myös monopolien autioittamispolitiikka. Saamelaisten kansallinen, demokraattinen sekä taloudellinen taistelu on oikeutettua ja edistyksellistä, ja pohjoismaiden enemmistökansallisuuksien jäsenten tulee tuntea sen tukeminen erityiseksi velvollisuudekseen.

Monopolien suorittama laajamittainen ja järjestelmällinen työläisten maahantuonti pahimpiin ja huonoimmin palkattuihin töihin, on uusi orjakaupan muoto, joka on syntynyt imperialismin aikakaudella. Siirtotyöläiset eivät kuulu ainoastaan proletariaatin kaikkein riistetyimpään osaan, vaan sen lisäksi heiltä riistetään demokraattiset oikeudet ja he joutuvat erityisen kansallisen sorron kohteeksi. Erityisen vaikea on heidän asemansa pakolaisina.

Me marxilais-leniniläiset taistelemme yhtenäisyyden puolesta siirtotyöläisten ja kaikkien muiden työläisten kesken. Taistelemme tukeaksemme siirtotyöläisten taistelua riistoa vastaan, demokraattisten oikeuksien puolesta — mukaan luettuna täydelliset kansalaisoikeudet — sekä sen puolesta, että suuremmat ryhmät tunnustetaan kansallisiksi vähemmistöiksi.

Me tuemme myös mustalaisten ja muiden kansallisten vähemmistöjen taistelua poliittisten oikeuksiensa puolesta ja parempien taloudellisten ja sosiaalisten ehtojen puolesta, sekä oman kulttuurin säilyttämisen puolesta.

Tulevaisuudessa tulee erittäin tärkeänä tehtävänä olemaan toiminta sen hyväksi, että pohjoismaat työskentelevät laajennettujen kalastus- ja taloudellisten rajojen puolesta, sekä tuen antaminen muille pohjoismaille, jotka käyvät oikeutettua taistelua supervaltoja ja englantilaista tai länsi-saksalaista imperialismia vastaan. Tuomitsemme sen, että pohjoismaiden hallitukset kielsivät Islannilta oikeutetun tuen ankarassa taistelussa Islannin kalastusrajoista. Järjestömme pitävät tärkeänä tehtävänään vaikuttaa omalta osaltaan siihen, että ystävyys pohjoismaiden kansojen kesken lujittuu tähtäimessä maittemme kansallisen itsenäisyyden lujittuminen

suurempia imperialistivaltoja, erityisesti kahta supervaltaa vastaan. Mutta kaiken tämänlaatuisen työn on rakennuttava jokaisen yksittäisen maan täydelliselle suvereniteetille omien asioidensa suhteen.

Siksi järjestömme pitävät tärkeänä tehtävänään rakentaa ja voimistaa marxilais-leniniläisiä järjestöjä pohjoismaissa. Ainoastaan nämä liikkeet taistelevat johdonmukaisesti omien ja kaikkien muiden maiden itsemääräämisoikeuden puolesta sekä sosialistisen vallankumouksen puolesta.

Maailmantilanne avaa valoisat näköalat meidän kansoillemme, kuten kaikille kansoille. Supervallat tulevat päivä päivältä yhä eristetyimmiksi, kolmas maailma saavuttaa loistavia voittoja taistelussaan, kapitalististen maiden työväenluokka ja kansat voimistavat taisteluaan riistoa ja sortoa vastaan ja sosialististen maiden kansat ovat lyöneet takaisin kapitalismin palautusyritykset.

Hyökyaalto nousee kaikkialla maailmassa — maat haluavat itsenäisyyttä, kansakunnat vapautusta ja kansat vallankumousta.

KAIKKIEN MAIDEN TYÖLÄISET JA SORRETUT
KANSAKUNNAT, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

○ ○ ○

Voimistakaa nykyajan revisionismin vastaista taistelua!

Julkilausuma nykyajan revisionismista

Pohjoismaiden marxilais-leniniläiset puolueet ja puoluetta rakentavat järjestöt ovat syntyneet revisionismin ja opportunismin vastaisessa taistelussa. Nykyajan revisionismin likvidoitua kommunistiset puolueet tuli näiden uusien järjestöjen perustaminen välttämättömäksi.

Nykyajan revisionismi eroaa aikaisemmista revisionismin muodoista monella tavalla: se esiintyy "kommunismina" ja "marxismi-leninisminä", ja eräissä maissa revisionistisilla puolueilla on valtiovalta. Nykyajan revisionismin päävoima on supervalta Neuvostoliitto, toinen maailman kahdesta vahvimmasta imperialistisesta mahdista.

Useissa pohjoismaissa revisionistit ovat onnistuneet käyttämään hyväkseen asemansa vahvistamisessa työväenluokan ja kansan taistelun voimistumista. Kaikissa pohjoismaissa revisionistit ovat luokkataistelun etenemisen erittäin suurena esteenä, koska he yrittävät ohjata taistelun parlamentaarisille ja reformistisille urille. Revisionistit ovat myös tarpeen tulleen verhoutuneet entistä radikaalimpia fraaseja toistelevaan demagogiaan.

Revisionismin voimistuminen on ollut muutamissa maissa erityisen vaarallista siksi, että se on tehostanut ideologista ja poliittista tukeaan sosiali-imperialisteille samaan aikaan, kun näiden pyrkimykset Länsi-Euroopan suhteen ovat voimistuneet. Tämä tuki ilmeni äskettäin Varsovassa pidetyn Euroopan revisionistien neuvottelukokouksen julkilausumissa, joissa neuvostorevisionistit ja Länsi-Euroopan revisionistipuolueet yksimielisesti lupasivat "lujittaa rauhaa, turvallisuutta ja yhteistyötä" Euroopassa. Tällaista propagandaa Neuvostoliitto on levittänyt varsinkin vuoden 1968 Tshekkoslovakian miehityksen jälkeen johtaakseen huomion pois omasta varustelustaan Euroopassa.

Marxilais-leniniläisten puolueiden ja puoluetta rakentavien järjestöjen on tärkeää tutkia revisionismia ja muotoja, joissa se esiintyy vaihtelevien kansainvälisten ja kansallisten tilanteiden mukaan.

Kokoontuneina pohjoismaiden marxilais-leniniläisten neuvottelukokoukseen me emme tässä julkilausumassa pyri esittämään mitään täydellistä nykyajan revisionismin kuvausta ja analyysia, vaan tarkoituksenamme on tehdä seuraavassa yhteenveto joistakin kokemuksista, jotka ovat erityisen tärkeitä modernin revisionismin vastaisessa taistelussa pohjoismaissa.

KAHDEN LINJAN VÄLINEN TAISTELU ON RATKAISEVAA VALLANKUMOUKSEN TOTEUTTAMISESSA

Historialliset kokemukset osoittavat, että revisionismin vastainen taistelu on elintärkeä tehtävä, jotta kapitalismi voitaisiin kumota ja sosialismista tulisi todellisuutta niin pohjoismaissa kuin jokaisessa muussakin maassa.

Yksi Venäjän vallankumouksen onnistumisen ratkaisevista edellytyksistä oli se, että bolshevikit olivat tehneet selvän eron toisen internationaalin revisionistisiin johtajiin. Ensimmäisessä maailmansodassa nämä johtajat lähettivät työläiset juoksuhautoihin ja myöhemmin he kukistivat useissa maissa työläisten kapinat verisesti.

Neuvostoliiton Kommunistisessa Puolueessa ratkaisi toisaalta Trotskin, Buharinin ym. opportunististen fraktioiden ja toisaalta Leninin ja Stalinin linjan edustajien välisen taistelun lopputulos sosialismin voiton yhdessä maassa ja myöhemmin voiton fasismin vastaisessa maailmansodassa.

60-luvun alussa tapahtunut maailman kommunistisen liikkeen jakaantuminen oli merkitykseltään maailmanhistoriallinen. 50-luvulla Neuvostoliiton etuoikeutettu byrokraattikerrostuma oli onnistunut saamaan haltuunsa valtiovallan ja aloitti kapitalismin uudelleen rakentamisen. Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue muuttui siten kansainvälisen proletariaatin etujoukosta vallan anastaneen uuden porvariluokan harjoittaman sorron välikappaleeksi.

Nykyajan revisionismin läpimurto Neuvostoliiton puolueessa edisti huomattavasti revisionististen suuntausten vahvistumista useimmissa kommunistisissa puolueissa ja niiden lopullista siirtymistä revisionismin tielle. Eräissä puolueissa, joissa revisionistit olivat jo ottaneet johdon käsiinsä, he saivat mahtavan liittolaisen hrustshevilaisista revisionisteista.

Ennen kaikkea Kiinan Kommunistinen Puolue ja Albanian Työn Puolue nousivat modernia revisionismia vastaan, paljastivat, että Neuvostoliiton puolue oli pystyttänyt porvariluokan diktatuurin ja asettuivat maailmanlaajuisen nykyajan revisionismin vastaisen

taistelun kärkeen.

Kansallisen ja kansainvälisen luokkataistelun kehitys on viime vuosina antanut runsaasti todisteita siitä, että revisionistiset ajatukset ovat vääriä ja marxilais-leniniläiset oikeita:

□ Revisionismi yritti uskotella kansalle, että kolmannen maailman taistelu kolonialismia ja sortoa vastaan on maailman kansoille vaarallista ja voi johtaa maailmansotaan. Hrustshev ilmaisi tämän toteamalla, että "yksi ainoa kipinä voi sytyttää maailmanpalon". Siksi revisionistit lupasivatkin tukahduttaa sellaiset "kipinät". Revisionistien sabotaasista huolimatta vapautusliikkeet ovat saavuttaneet suuria voittoja, ja ne ovat osoittaneet selvästi, että aseellinen vapaustaistelu ei ole "vaara maailman kansoille" vaan tukee kaikkien kansojen imperialismin vastaista taistelua. Samaan aikaan Neuvostoliitto on yhä enemmän paljastanut imperialistista luonnettaan ja siitä itsestään on tullut yksi sorrettujen kansojen pahimmista vihollisista.

□ Revisionistit puolustivat innolla "rauhanomaista tietä sosialismiin". Länsi-Euroopan kommunistiset puolueet muuttuivat siten yhä avoimemmin parlamentaarisiksi ja reformistisiksi puolueiksi. Muissa maissa kuten esim. Chilessä, missä tätä linjaa koeteltiin käytännössä, se johti työväenluokan veriseen tappioon.

□ Edelleen revisionistit yrittivät uskotella kansoille, että Neuvostoliitto oli yhä edelleen sosialistinen maa ja että työväenluokkaan kohdistuva kasvava sorto oli vain tämän "sosialistisen" yhteiskunnan "puutteita". Myöhemmin Neuvostoliiton ja muiden revisionististen maiden hallitsevat luokat ovat lukemattomia kertoja osoittaneet, että Neuvostoliittoon on pystytetty porvariston terroristinen diktatuuri. Kiinan ja Albanian kansantasavaltojen kansat ovat esimerkeillään osoittaneet, että Neuvostoliitossa tapahtuneen kaltainen rappeutuminen on mahdollista välttää, kun työväenluokka jatkaa luokkataistelua sosialismissa laajentaakseen asemiaan ja lujittaakseen proletariaatin diktatuuria. Kiinan kulttuurivallankumous ja Albanian vallankumouksellistamiskampanja ovat antaneet kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle uraauurtavia opetuksia.

LÄNSI—EUROOPAN JA POHJOISMAIDEN REVISIONISTISET PUOLUEET

Monissa Euroopan maissa revisionistiset puolueet ovat kehittyneet avoimesti reformistisiksi puolueiksi. Toiset sen sijaan peittelevät politiikkaansa näennäisradikaalilla demagogialla. Yhä useammissa maissa ne pyrkivät saavuttamaan aseman kapitalistisissa hallituksissa.

Ranskassa revisionistit ovat yhdessä "sosialisti"johtaja Mitterandin kanssa muodostaneet ns. vasemmistokoalition, jolla on ilmeisen reformistinen ohjelma. Mitä sellaiselta koalitiolta voi odottaa, ilmeni selvästi toukokuun kapinassa 1968, jolloin revisionistit tekivät kaikkensa estääkseen joukkojen taistelua uhkaamasta porvariston diktatuuria.

Italiassa revisionistit yrittävät päästä hallitukseen tekemällä "historiallisen kompromissin" kristillisdemokraattien kanssa. He etsivät ja saavat yhä enemmän tukea pyrkimyksilleen monopolipääomalta.

Portugalissa revisionistit ovat menneet hallitukseen ja takaavat siten porvariluokan diktatuurin jatkumisen. He luottavat porvarilliseen sotakoneistoon, vastustavat työläisten lakkotaistelua ja kehoittavat työläisiä rikkuruuteen.

Ne suuntaukset, jotka ovat ilmenneet erityisen voimakkaina näissä Länsi-Euroopan maissa, esiintyvät enemmän tai vähemmän kehittyneinä myös pohjoismaisissa revisionistipuolueissa:

Suomessa revisionistipuolue SKP esiintyi 60-luvun puolivälissä täydellisenä luokkayhteistyöpuolueena, myötävaikutti mm. valtion puuttumiseen palkkataisteluun ja antoi tukensa hallituksen ns. tulopoliittisille kokonaisratkaisuille.

Kun tämä politiikka sekä osallistuminen "kansanrintamahallituksiin" 1966-71 vaaransivat puolueen vaikutusvaltaa, syntyi puolueessa järjestynyt oppositio, joka on onnistunut "radikaalimmilla" fraaseilla hankkimaan suhteellisen paljon vaikutusvaltaa työtätekevän kansan keskuudessa. Tämä on erityisen vaarallista siksi, että oppositio käyttää saamansa tuen sosiali-imperialismin vaikutusvallan lisäämiseen sekä harhakuvitelmien levittämiseen sen luonteesta. Enemmistöryhmä kannattaa avoimempaa luokkayhteistyötä oman porvariston kanssa propagoimalla mm. uutta hallitusyhteistyötä sosialidemokraattien kanssa.

Tanskassa on revisionistinen puolue TKP noussut viime vuosina voimakkaasti. Lisääntynyttä vaikutusvaltaansa se on pyrkinyt käyttämään johtaakseen väärille urille työväenluokan lisääntyviä lakkoja ja protestiliikettä, jotka on suunnattu porvariston tekemiä, kansan elinehtoja huonontavia hyökkäyksiä vastaan. TKP johtaa tätä taistelua parlamentaarisille urille kerätäkseen ääniä itselleen ja voidakseen muodostaa sosialidemokraattien kanssa ns. työväenhallituksen.

Islannissa revisionistiset perinteet ovat peräisin 30-luvulta, jolloin puolue lakkautettiin väkisin sosialidemokraattisesta puolueesta eronneiden vasemmistososialidemokraattien kanssa muodostetun rintaman hyväksi. Tämän puolueen jälkeläinen, Kansanliitto, on

reformistinen puolue ja ollessaan hallituksessa 1971-74 se toimi varsin aktiivisesti valtiomonopolistisen kapitalismin kehittämiseksi Islannissa. Ammattiyhdistysliikkeessä Kansanliitto näyttelee samaa osaa kuin sosialidemokraatit muissa pohjoismaissa.

Norjassa liittoutuma Sosialistinen Vaaliliitto (SV) koostuu revisionistisesta NKP:sta sekä mm. vasemmistososialidemokraattisesta Sosialistisesta Kansanpuolueesta (SF). Vuoden 1973 suurkäräjävaaleissa SV menestyi varsin hyvin, sillä monet työtätekevät, jotka olivat toivoneet sanoutumista irti oikeistososialidemokratiasta, joutuivat petetyiksi uskoessaan, että SV oli vaihtoehto. Mutta SV on käyttänyt menestystään oikeistososiaalidemokraattisen puolueen politiikan tukemiseen suurkäräjillä ja ay-liikkeessä, sekä sosiali-imperialismin tukemiseen ja kansanjoukkojen päivänkohtaisten taistelujen sabotoimiseen. Siirryttäessä vuoteen 1975 on SV suurissa vaikeuksissa sen vuoksi, että monet rehelliset ja edistykselliset kannattajat ovat pettyneet, sekä siksi, että Moskovan revisionismille täysin uskollinen NKP ja taktisesti "riippumattomammat" SF:n opportunistit taistelevat keskenään.

Ruotsissa revisionistit ovat edenneet viime vuosina jonkin verran ja onnistuneet voittamaan takaisin osan aikaisemmin menettämistään äänestäjäjoukoista sekä hankkimaan enemmän vaikutusvaltaa intellektuellien keskuudessa.

Puoluetta raastavat ankarat ristiriidat Moskovalle uskollisen ryhmittymän ja johdon "itsenäisempää" linjaa kannattavan enemmistön välillä. Erot ovat kuitenkin niin pieniä, että ne eivät estäneet molempien linjojen revisionisteja aloittamasta RKP:n vastaista parjauskampanjaa viime kesänä, kun RKP oli ryhtynyt entistä perusteellisempaan Neuvostoliiton sosiali-imperialismin tutkimustyöhön ja voimistanut kamppailuaan sitä vastaan.

Pohjoismaiden revisionistit eroavat siis toisistaan voimakkuudessa, suhteissaan sosiali-imperialismiin sekä oman maan porvaristoon.

Vaikka nykyajan revisionismi, jonka järjestyneitä ilmentymiä ovat Moskovan kanssa yhteydessä olevat "kommunistiset" puolueet, on tärkein ja vaarallisin revisionismin laji, esiintyy revisionismi myös monessa muussa muodossa.

Yhteistä useimmille pohjoismaille on se, että niissä on viime vuosina syntynyt trotskilaisia ja muita "vasemmisto"-opportunistisia ryhmiä. Yhteistä näille ryhmille on, että ne itse asiassa tukevat nykyajan revisionistien harjoittamaa sosiali-imperialismin puolustelua kieltämällä sen, että Neuvostoliitto on USA:n tavoin imperialistinen valta.

Nykyajan revisionistit käyttävät itse kovin monenlaista taktiikkaa.

Joissakin maissa ja joissakin tilanteissa he seuraavat orjallisesti Moskovan linjaa, toisissa he taas yrittävät kehittää "itsenäistä" politiikkaa etääntymättä kuitenkaan revisionismin perusteeseistä.

Joissakin maissa ja joissakin tilanteissa he yrittävät sisäpolitiikassaan asettua mahdollisimman lähelle sosialidemokraatteja tähdäten hallitusyhteistyöhön "työväenhallituksissa". Toisissa maissa he taas pitävät parempana lisätä vaikutusvaltaansa joukkoliikkeissä kehittämällä "taistelevampaa" fraseologiaa.

Nämä erot eivät kuitenkaan voi hämärtää sitä revisionisteille yhteistä piirrettä, että he kaikki edustavat porvariston etuja työväenliikkeessä ja toimivat sosiali-imperialistien puolestapuhujina.

EUROOPAN REVISIONISTIKONFERENSSI — OSA SOSIALI-IMPERIALISTIEN STRATEGIAA

Sosiali-imperialistit ovat viime aikoina ponnistelleet entistä enemmän lisätäkseen Länsi-Euroopan "veljespuolueiden" valvontaa ja saadakseen ne tehostamaan propagandaansa supervaltojen välisen "jännityksen lievenemis"-politiikan ja Kiinan "lopullisen" tuomitsemisen puolesta.

1973 Kremlin johtajat herättivät uudestaan henkiin ajatuksen revisionistipuolueiden maailmankokouksen koollekutsumisesta tässä tarkoituksessa. Neuvostoliitolle on Tshekkoslovakian miehityksen jälkeen sekä Euroopassa harjoittamansa asevarustelun vuoksi tullut yhä tärkeämmäksi etsiä poliittista tukea Länsi-Euroopasta — "veljespuolueilta", sosialidemokraattisilta puolueilta tai keneltä tahansa.

Ensimmäisenä palana pelissä tämän maailmankokouksen aikaansaamiseksi kokoontuivat Länsi-Euroopan revisionistiset puolueet konferenssiin Brysseliin tammikuussa 1973. Lokakuussa 1974 pidettiin Varsovassa ensimmäinen valmisteleva kokous Itä-Berliinissä tämän vuoden toukokuussa kokoontuvaa yleiseurooppalaista revisionistien neuvottelukokousta varten.

Sen vuoksi, että useat Varsovan kokoukseen mukaan kutsutuista puolueista — esim. Romanian ja Jugoslavian puolueet — asettivat osallistumisensa ehdoksi, ettei kokouksessa tuomittaisi mitään muita puolueita, neuvostorevisionistien oli pakko siirtää Kiinan tuomitseminen tulevaisuuteen.

Hyvä todiste Kiinan nauttimasta lisääntyvästä kansainvälisestä arvonannosta on se, että sosiali-imperialistit eivät ole pystyneet saamaan aikaan yhteistä tuomitsemista edes "veljespuolueiden" kesken.

He saivat kuitenkin menestyksellisesti läpi linjan, jonka mukaan ky-

symys Euroopan "rauhasta, yhteistyöstä ja turvallisuudesta" tulee olemaan Berliinin kokouksen pääteema. Kritiikkiä Tshekkoslovakian miehityksestä tai Neuvostoliiton varustautumisesta Euroopassa ei konferenssissa esiintynyt, ja konferenssin edellä Ruotsin ja Norjankin puolueet luopuivat aikaisemmasta käsityksestään, että Tshekkoslovakia on miehitetty maa.

"Turvallisuuspolitiikan" saama kannatus on sosiali-imperialisteille merkittävä voitto. Tämä politiikka toimii savuverhona peittäen sosiali-imperialistien selvää kieltään puhuvat todelliset toimet Euroopassa: asevarustelun, joka voi merkitä vain sodan vaaran lisääntymistä, kun kyseessä ovat imperialistiset maat.

Moskovan revisionistit toimivat nyt hyvin kiihkeästi vahvistaakseen rintamaa Länsi-Euroopan revisionististen puolueiden kanssa, ja he ovat jopa suoraan puuttuneet esim. Suomen, Espanjan ja Hollannin puolueiden asioihin.

Päälinja, jota Moskovan revisionistit yleensä suosittelevat näille puolueille, on hallitusvastuuseen pyrkiminen. Ainoaksi yhteistyön ehdoksi esim. sosialidemokraattien kanssa asetetaan, että yhteistyön pohjana on oltava "lujat siteet sosialistiseen maailmanjärjestelmään".

Berliinin neuvottelukokouksen koollekutsuminen on nähtävä tämän yleispolitiikan valossa. Sen avulla sosiali-imperialistit yrittävät tiukentaa otettaan Euroopan revisionistipuolueista. Se pyrkii voimistamaan propagandaa, jonka tarkoituksena on vähentää Euroopan kansojen valppautta sosiali-imperialismiin nähden. Kokous kutsutaan koolle myös siinä toivossa, että voitaisiin taistella Kiinan Kansantasavallan merkittävää kansainvälistä menestystä vastaan, sekä elvyttää Kiinan vastainen parjauskampanja, joka on osa sosiali-imperialistien harjoittamaa Kiinan vastaista aggressiivista strategiaa.

Myös pohjoismaiset revisionistipuolueet, jotka osallistuvat Berliinin kokoukseen, täytyy asettaa osallistumisestaan vastuuseen. Ne jotka istuvat samaan pöytään Kremlin herrojen kanssa ajavat sosiali-imperialistien asiaa. Ne jotka istuvat samaan pöytään esim. valtaa pitävien tshekkiläisten ja puolalaisten revisionistipuolueiden johtajien kanssa protestoimatta sitä vastaan, että näiden maiden työväenluokkaa sorretaan sotilaiden ja poliisien väkivallan avulla, tukevat sitä, mitä näissä maissa tapahtuu.

Sosiali-imperialistisen sotastrategian kehittämiseen osallistuvat puolueet osoittavat esiintymisellään, että nykyajan revisionistit eivät ole vain työväenluokan joukossa olevia oman porvariston asiamiehiä, vaan myös imperialistisen suurvallan pyrkimysten äänitorvia.

Sellaiset revisionististen puolueiden neuvottelukokoukset, joilaista Berliininkin suunnitellaan, ovat todellisuudessa jo kauan sitten lakanneet edustamasta kansainvälistä kommunistista liikettä. Niihin osallistuvilla puolueilla ei ole kommunismin kanssa muuta yhteistä kuin nimi.

Myöskään meidän maistamme Berliinin neuvotteluihin osallistuvat vale"kommunistit" eivät edusta pohjoismaiden kommunisteja. Pohjoismaissa edustavat todellista kommunistista liikettä nykyään vain marxilais-leniniläiset puolueet ja puoluetta rakentavat järjestöt. Me emme kokoonnu konferenssiin istuaksemme pöytään neuvostojohtajien kanssa, vaan päinvastoin lujittaaksemme taistelua USA:n imperialismia sekä sosiali-imperialismia vastaan.

REVISIONISMIN VASTAINEN TAISTELU — JOUKKOTAISTELUN MENESTYMISEN EDELLYTYS

Pohjoismaiden marxilais-leniniläisten puolueiden ja puoluetta rakentavien järjestöjen tärkeänä yhteisenä tehtävänä on ideologisen, teoreettisen ja poliittisen taistelun kehittäminen revisionismin ja marxismi-leninismin peruserojen selvittämiseksi.

Koska revisionismi ei ole satunnainen ilmiö, vaan omaa aineellisen perustan, täytyy sen vaikutuksen takaisinlyömiseksi käydä jatkuvaa taistelua.

Revisionismin vastaista taistelua on käytävä paljastamalla se teoreettisesti ja ohjelmallisesti. Tähän työhön on paneuduttava perusteellisesti. Mutta vaikka teoreettinen ja propagandistinen taistelu on ehdottoman välttämätöntä, se ei kuitenkaan yksin riitä.

Revisionisteilta voidaan riistää vaikutusvalta joukkojen keskuudessa vain siten, että marxilais-leniniläiset samanaikaisesti osallistuvat joukkotaisteluun sekä kehittävät ja johtavat sitä kykyjensä mukaan. Jokapäiväisessä työssä työpaikoilla, työväenluokan ja kansan järjestöissä ja kaikkialla täytyy marxilais-leniniläisten kehittää joukkotoimintaa, joka antaa taistelutahtoisille ihmisille vaihtoehdon ja edistää revisionismin eristämistä. Samalla joukkojen käymä taistelu voi edistyä vain, jos samanaikaisesti taistellaan revisionismia vastaan, sillä revisionistit hajoittavat taistelua ja johtavat sen tappioon.

Pohjoismaiden marxilais-leniniläiset puolueet ja puoluetta rakentavat järjestöt perustavat revisionismin vastaisen taistelunsa propagandistisen, teoreettisen ja joukkojen keskuudessa suoritettavan työn oikeaan yhdistämiseen. Ne kehittävät taktiikkansa tätä taistelua varten jokaisen maan erityisolosuhteiden mukaisesti.

Revisionismin vastainen taistelu on välttämätön osa taistelussa sosialismin saavuttamiseksi pohjoismaissa. Vallankumous voidaan toteuttaa vain siellä, missä revísionistinen puolue ei ole kyllin voimakas kyetäkseen estämään sen.